

ΝΑΝΣΙ ΣΠΡΙΝΓΚΕΡ

NETFLIX

ΔΕΙΤΕ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ
ΕΝΟΛΑ ΧΟΛΜΣ
ΣΤΟ NETFLIX

ΕΝΟΛΑ ΧΟΛΜΣ

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ

ΚΡΥΠΤΙΚΟΥ ΚΡΙΝΟΓΑΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ενόλα Χολμς 5: Η υπόθεση του κρυπτικού κρινολίνου**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **The Case of the Cryptic Crinoline – An Enola Holmes Mystery**
Από τις Εκδόσεις Philomel Books, Penguin Young Readers Group, Νέα Υόρκη 2009
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Nancy Springer
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δημήτρης Μελικέρτης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jeanine Henderson
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Nancy Springer, 2009
© Εικόνας εξωφύλλου: Hugh D'Andrade, 2011
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4866-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4867-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΝΑΝΣΙ ΣΠΡΙΝΓΚΕΡ

ΕΝΟΔΑ ΧΟΔΜΕΣ
Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ
ΚΡΥΠΤΙΚΟΥ ΚΡΙΝΟΛΙΝΟΥ

Μετάφραση: Δημήτρης Μελικέρτης

Για τη μητέρα μου

– Ν. Σ.

ΣΚΟΥΤΑΡΙ, ΤΟΥΡΚΙΑ, 1855

*(Όσοι δεν το λέει η καρδιά τους μπορούν να προχωρήσουν
απευθείας στο Κεφάλαιο υπ' αριθμόν Ένα.)*

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ πάνω απ' το λιμάνι δεσπόζει το τεράστιο τετράγωνο κτίριο που κάποτε ήταν ο στρατώνας του τουρκικού στρατού, αλλά πλέον είναι η έδρα της Κόλασης στη Γη. Η δυσωδία των φουσκωμένων κουφариών –αγελάδων, αλόγων, ανθρώπων– που επιπλέουν στη θάλασσα δε συγκρίνεται με τη δυσωδία μέσα σε αυτόν τον πελώριο κύβο από πέτρα. Δίπλα δίπλα στα πέτρινα πατώματά του κείτονται τραυματισμένοι, άρρωστοι ή ετοιμοθάνατοι άντρες, κυρίως νεαροί Βρετανοί στρατιώτες, πολλοί χωρίς να έχουν καν ένα αχυρένιο στρώμα να καθίσουν ή μια κουβέρτα να σκεπαστούν. Στην Κόλαση επικρατεί σχετική ησυχία – τόσο απελπισμένοι, ανήμποροι και αδύναμοι είναι οι ασθενείς που υποφέρουν σχεδόν αθόρυβα, πεθαίνοντας κατά χιλιάδες από λοιμώξεις, γάγγραινα και χολέρα.

Ένας απ' αυτούς που κείτονται αναισθητοί και πιθανόν να μη βγάλουν τη νύχτα που πλησιάζει είναι ένας νεαρός μόλις είκοσι ετών. Πλάι του γονατίζει φοβισμένη μια κοπέ-

λα, ακόμη νεότερη από εκείνον, σύζυγός του για λιγότερο από έναν χρόνο, η οποία ήρθε σ' αυτό το απαίσιο μέρος μαζι του. Οι περισσότερες από τις γυναίκες των στρατιωτών έχουν έρθει μαζί τους, ακολουθώντας τα τάγματα με τα μωρά τους στα χέρια, γιατί δεν υπάρχει τρόπος να στείλουν οι στρατιώτες τον μισθό τους στο σπίτι, και αν χωριστούν από τους άντρες τους, οι γυναίκες θα λιμοκτονήσουν.

Πολλές από αυτές λιμοκτονούν, ούτως ή άλλως.

Ενόσω παρακολουθεί τον άντρα της να πεθαίνει, την κοπέλα διακρίνει η βουβή, τρεμάμενη και κυρίως σιωπηλή δυστυχία που χαρακτηρίζει το Σκούταρι, μια και έχει δει πάρα πολύ θάνατο. Συνειδητοποιεί ότι και η ίδια μπορεί να πεθάνει και δεν τολμά να ελπίζει ότι η νέα ζωή που κουβαλά στο αδύνατο σώμα της ενδεχομένως να επιβιώσει.

Λίγο πιο κάτω στον θάλαμο, μια γυναίκα, που φοράει ένα ακαθόριστου σχήματος γκριζο ρούχο και καπέλο, καθαρίζει τη βλεννώδη κρούστα από τα μάτια ενός στρατιώτη. Από τότε που ήρθε από την Αγγλία, πρόσφατα, η μικρή ομάδα των αποφασισμένων νοσοκόμων κατάφερε να βελτιώσει κάπως την κατάσταση στο Σκούταρι. Έτριψαν βρόμικα πατώματα, έπλυναν βρόμικα σώματα, έβρασαν κάποιες από τις κουβέρτες για να ψοφήσουν οι ψείρες. Ο στρατιώτης με τα μολυσμένα μάτια μπορεί να τυφλωθεί, ωστόσο, καθώς λιγότεροι από τους μισούς που μπαίνουν στο Σκούταρι βγαίνουν ζωντανοί, θα πρέπει να θεωρεί τον εαυτό του τυχερό.

«Μην αγγίζεις με τα χέρια τα μάτια σου», του λέει η νοσοκόμα, «όσο κι αν θέλεις να τα τρύψεις, γιατί, αγγίζοντάς τα, βάζεις μέσα τους ακαθαρσίες».

Διασχίζοντας τους θαλάμους, πλησιάζει μια άλλη νοσο-

κόμα, μια λεπτή γυναίκα με αριστοκρατικό παράστημα, η οποία κρατάει φανάρι, καθώς έχει αρχίσει να νυχτώνει. Το ωοειδές πρόσωπό της είναι αξιοσημείωτα γλυκό, συμμετρικό και γαλήνιο. Τα μαλλιά της, χωρισμένα ακριβώς στη μέση, είναι στρωμένα σαν καστανά φτερά κάτω από ένα λευκό δαντελένιο σκουφάκι, το οποίο δένει κάτω από το πηγούνι της. Προχωρά αργά, κοντοστέκεται κάθε λίγο στο στρώμα κάποιου ασθενή και τους μιλά με σιγανή, μελωδική φωνή. «Το γράμμα έχει σταλεί στη μητέρα σου, Χίγκινς... Παρακαλώ, δεν κάνει τίποτα. Έφαγες σήμερα, Ο'Ραίλι; Ωραία. Αύριο μάλλον θα σου φέρω μια κουβέρτα. Χρησιμοποίησες καθαρό σφουγγάρι, Ουόλτερς;» Σταματώντας στο σημείο όπου η νοσοκόμα φροντίζει τον άντρα που τυφλώνεται, της λέει: «Ωραία. Γύρνα τώρα στο δωμάτιό σου. Έχει αρχίσει να σκοτεινιάζει».

Καθώς η νοσοκόμα αποχωρεί, η Κυρία με το Φανάρι συνεχίζει να προχωρά, ώσπου σταματά μπροστά στη φοβισμένη κοπέλα που γονατίζει δίπλα στον αναίσθητο σύζυγό της. Του ρίχνει μια ματιά, ακουμπά κάτω το φανάρι της, κάθεται κι αυτή στο κρύο πέτρινο πάτωμα, σηκώνει τα γυμνά μελανιασμένα πόδια του άντρα στην αγκαλιά της κι αρχίζει να τα τρίβει ζωνερά με τα χέρια της, καταφέροντας ίσως να τα ζεστάνει λίγο.

«Είναι η μόνη ανακούφιση που μπορώ να του προσφέρω», λέει στην κοπέλα, η οποία κάθεται βουβή και με τα μάτια ορθάνοιχτα δίπλα του. «Ωρα να φύγεις, παιδί μου. Μπορείς να ξανάρθεις το πρωί».

Η αδύνατη κοπέλα την κοιτάζει ικετευτικά, χωρίς να βγάζει μιλιά.

Η Κυρία απαντά στο βλέμμα της σαν να επρόκειτο για

προφορική έκκληση. «Ξέρω ότι θέλεις να μείνεις μαζί του, παιδί μου, όμως οι κανόνες λένε ότι απαγορεύεται να βρίσκονται γυναίκες στους θαλάμους τη νύχτα, και αν δεν υπακούσουμε, ο στρατός μπορεί να μας στείλει ξανά στα μαγειρεία ή, ακόμα χειρότερα, πίσω στην Αγγλία». Δεν υψώνει τον τόνο της φωνής της, και το πρόσωπό της, παρότι αδύνατο, δε μαρτυρά καθόλου κούραση, αγανάκτηση ή απογοήτευση. Παραμένει αγεγλικά γαλήνιο ακόμα κι όταν συνεχίζει: «Εάν συμβεί αυτό, δε θα υπάρχει κανείς να φροντίζει τους δύστυχους... ούτε καν τη μέρα. Επομένως, πρέπει να φύγουμε. Καταλαβαίνεις;»

Και εφόσον η κοπέλα την ακούει, ίσως νομίζει πως την καταλαβαίνει κιόλας. Παρότι η νεότερη γυναίκα δεν κουνιέται από τη θέση της, στα μάτια της δε φαίνεται διάθεση για ανυπακοή, παρά μόνο απόλυτη εξάντληση.

«Έλα». Αφήνοντας απαλά τα πόδια του ετοιμοθάνατου άντρα στο πάτωμα, η Κυρία παίρνει το φανάρι της και σηκώνεται. «Έλα, θα έρθω μαζί σου να σου φωτίσω τον δρόμο». Της τείνει το χέρι και έπειτα από μια στιγμή η νιόπαντρη κοπέλα απλώνει το δικό της, αποδεχόμενη το ζεστό στήριγμα που της προσφέρει. Η μεγαλύτερη γυναίκα τη βοηθά να σηκωθεί. Για μια στιγμή στέκονται οι δυο τους, πιασμένες χέρι χέρι, πάνω απ' τη... σορό, όπως θα μπορούσε κάλλιστα να αποκαλέσει κανείς το σώμα του άντρα.

Τα λεπτά χείλη της κοπέλας κινούνται τρεις φορές προτού καταφέρει, με έναν παράξενο, απότομο σπαραγμό, να μιλήσει. «Είναι ο άντρας μου», δηλώνει αδύναμα και αναίτια.

«Το ξέρω, καλή μου, αλλά και πάλι δεν μπορείς...»

«Είναι καλός άνθρωπος», συνεχίζει η κοπέλα, μάλλον

χωρίς να την έχει ακούσει. «Το όνομά του είναι Τάπερ. Τόμας Τάπερ. Πρέπει να το θυμάται και κάποιος άλλος εκτός από μένα».

«Ναι, φυσικά και πρέπει», την καθησυχάζει η Κυρία με το Φανάρι. Όσοι επιβιώσουν από το Σκούταρι θα κάνουν πασίγνωστη την κατηγορία που τους πρόσφερε η σιγανή φωνή της. «Πάμε τώρα, κυρία Τάπερ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ ΕΝΑ

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΟΛΟΧΣ», είπε η κυρία Τάπερ παίρνοντας το άδειο πιάτο μου, «αν έχετε χρόνο να καθίσετε λίγο και να κουβεντιάσουμε...»

Προτού η ηλικιωμένη, θεόκουφη σπιτονοικοκυρά μου ολοκληρώσει τη φράση της, είχε κερδίσει την απόλυτη προσοχή μου, επειδή μιλούσε σιγανά αντί να φωνάζει, όπως συνήθιζε, αλλά κυρίως επειδή, λόγω της κώφωσής της, κάθε προσπάθεια να συζητήσουμε ήταν ιδιαίτερα ασυνήθιστο πράγμα. Εδώ που τα λέμε, το αίτημά της να... κουβεντιάσουμε ήταν πρωτοφανές. Συνήθως, μετά το λιτό δείπνο που μοιραζόμασταν (απόψε, επειδή τα φρέσκα κρεμμυδάκια ήταν στην εποχή τους, είχε φτιάξει ψαρόσουπα με κρεμμύδι και πουτίγκα ψωμιού) της έκανα νόημα ότι την ευχαριστούσα και αποσυρόμουν πίσω από την κλειστή πόρτα του δωματίου μου, όπου μπορούσα να απαλλαγώ από τα μαξιλαράκια, τα μπιχλιμπίδια και τα ενισχυτικά που φορούσε η «δεσποινίς Μόλοχς», να καθίσω στην παραφουσκωμένη πολυθρόνα μου με τα πόδια απλωμένα σε ένα σκαμπό και να είμαι άνετα.

«Θα ήθελα τη συμβουλή σας», συνέχισε η κυρία Τάπερ, καθώς σήκωνε τη λευκή σουπιέρα και την ακουμπούσε στη σόμπα σαν να ήταν κατασρόλα, και στη συνέχεια έξιψε την πουτίγκα ψωμιού που είχε περισσέψει και την έριξε στον κουβά για τις ακαθαρσίες αντί στο πιάτο της γάτας.

Έχοντας μεγάλη απορία να μάθω τι την απασχολούσε, κούνησα το κεφάλι και έγνεψα, δείχνοντάς της ότι ήμουν πρόθυμη να ακούσω.

«Πάμε να καθίσουμε», είπε η κυρία Τάπερ.

Εγώ, βέβαια, καθόμουν ήδη στο τραπέζι, ωστόσο μεταφερθήκαμε στο άθλιο «σαλόνι» που βρισκόταν στην άλλη άκρη του μονόχωρου δωματίου της κυρίας Τάπερ –το σπίτι της, αν και καθαρό, ελάχιστα διέφερε από μια παράγκα– και εκεί, καθώς καθόμουν σε μια καρέκλα, η κυρία Τάπερ κάθισε καμπουριάζοντας στην άκρη του καναπέ από αλογότριχα, καρφώνοντάς με με το υγρό, γκριζό βλέμμα της.

«Δεν είναι δική μου δουλειά, αλλά έχω παρατηρήσει ότι κρύβετε πολύ περισσότερα απ' όσα φαίνονται εκ πρώτης όψεως», είπε σαν να ένιωθε την ανάγκη να εξηγήσει γιατί θα εκτιμούσε τη γνώμη μιας τόσο νέας γυναίκας. «Δεν είστε απλώς μια εργαζόμενη κοπέλα, όπως φαίνεται, όχι όταν μπορείτε να περάσετε για ζητιάνο του δρόμου ή ακόμη και για λαίδη που μεγάλωσε σε έπαυλη, ή όταν κάνετε τόσο κόπο ώστε να μεταμφιεστείτε σε καλόγρια...»

Δεν προσπάθησα να κρύψω την έκπληξή μου – δε θα έπρεπε να τα γνωρίζει όλα αυτά. Αν οι πληροφορίες αυτές έφταναν στ' αυτιά των αδελφών μου, του Μάικροφτ και του Σέρολκ, θα τους διευκόλυναν να εντοπίσουν το κατάλυμά μου στην Ανατολική Σουνοικία του Λονδίνου και η ελευθερία μου θα κινδύνευε σοβαρά.

Ωστόσο, η κυρία Τάπερ δεν έδειξε να προσέχει την ταραχή μου. «...μες στη μαύρη νύχτα να προσπαθείτε να βοηθήσετε όσους κρυώνουν και πεινάνε», συνέχισε, «κι όσο για το πού βρίσκετε τα μέσα, ένας Θεός μόνο ξέρει». Σηκώνοντας το βλέμμα να με κοιτάξει, γιατί ποτέ της δεν ήταν ψηλή, ενώ η καμπούρα της χηρείας την είχε κοντύνει ακόμα περισσότερο, πρόσθεσε: «Είστε καλός άνθρωπος, δεσποίνης Μόλοχς, ή όπως αλλιώς σας λένε στην πραγματικότητα...»

«Ενόλα Χολμς», ψιθύρισα άθελά μου. Ευτυχώς ήταν αδύνατο να με ακούσει και συνέχισε χωρίς να το προσέξει.

«...και είστε άνθρωπος που κανείς δεν μπορεί να τον πάρει απήφιστα, και ελπίζω ότι θα μπορέσετε να με βοηθήσετε».

Τις περισσότερες φορές εκείνη ήταν που βοηθούσε εμένα, καθώς με φρόντιζε όταν κρυολογούσα ή είχα πυρετό ή, μια φορά, όταν τραυματίστηκα από την επίθεση ενός στραγγαλιστή. Με φρόντιζε με μητρική στοργή – αν και μπορούσα μόνο να φανταστώ πώς θα ήταν να είχα μια κανονική μητέρα, η κυρία Τάπερ, που με πίεζε να φάω λουκάνικα αίματος για πρωινό και με παρακινούσε να ξεπεράσω τις κρίσεις μελαγχολίας μου, σίγουρα έδινε την εντύπωση μιας κανονικής μητέρας. Φυσικά και ήθελα να τη βοηθήσω.

«Για όνομα του Θεού», αναφώνησα, γέροντας με τη σειρά μου προς το μέρος της, «τι συμβαίνει;»

Βάζοντας το χέρι στην τσέπη της ποδιάς της, τράβηξε έναν φάκελο που προφανώς είχε έρθει με την αλληλογραφία της ημέρας, τον οποίο μου παρέδωσε. Κάνοντας χειρονομίες και κουνώντας το κεφάλι σαν να ήμουν εγώ κουφή και όχι εκείνη, με προέτρεψε να τον ανοίξω και να διαβάσω το περιεχόμενό του.

Το φως από το παράθυρο της κυρίας Τάπερ στον κάτω όροφο –για το οποίο ήταν δικαίως υπερήφανη, καθώς τα παράθυρα φορολογούνταν–, το φως, λοιπόν, είχε αρχίσει να εξασθενεί, όμως το μήνυμα ήταν τόσο έντονα αποτυπωμένο, με πυκνή μαύρη ινδική μελάνη, που διέκρινα καθαρά τι έλεγε. Χαραγμένο σε χοντρό χαρτί με τον πιο άγριο γραφικό χαρακτήρα που είχα δει ποτέ, όλο γωνίες και κοφτές γραμμές λες και πίεζε κάποιος μαχαίρι στο χαρτί, κάθε γραμμή σαν ρόπαλο στη μια άκρη και σαν ξίφος στην άλλη, έλεγε:

**ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ, ΦΡΟΝΤΙΣΕ ΝΑ ΜΕΤΑΦΕΡΕΙΣ
ΤΟ ΩΔΙΚΟ ΣΟΥ ΜΗΝΥΜΑ ΑΜΕΣΩΣ, ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ
ΘΑ ΤΟ ΜΕΤΑΝΙΩΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕΣ ΠΩΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΥΤΑΡΙ.**

Σκούταρι; Διαβάζοντας το μήνυμα για δεύτερη φορά, δεν μπόρεσα να βγάλω κανένα νόημα πέρα από την απειλή που περιείχε. Ωστόσο, όσο ενδιαφέρον κι αν ήταν το μήνυμα, περισσότερο με ανησύχησε ο γεμάτος αιχμές γραφικός χαρακτήρας.

«Αναγνωρίζετε τον γραφικό χαρακτήρα;» ρώτησα.

«Ε;» Η κυρία Τάπερ σήκωσε στο αυτί της τη σάλπιγγα που τη βοηθούσε να ακούει.

Γυρίζοντας προς τα εκεί, φώναξα «Γνωρίζετε ποιος το έγραψε αυτό;», μαντεύοντας ήδη την απάντησή της, γιατί, αν ο ανώνυμος που την απειλούσε πίστευε ότι θα αναγνώριζε τον γραφικό του χαρακτήρα, θα τον είχε μεταμφιέσει, ενδεχομένως κολλώντας γράμματα κομμένα από εφημερίδες, όπως συνήθιζαν να κάνουν οι κακοποιοί στα δημοφιλή μυθιστορήματα.

«Ε; Τον άνθρωπο που το έγραψε; Πώς θα μπορούσα να τον γνωρίζω;»

Να πάρει! Κάτι τέτοιες στιγμές ευχόμουν να μπορούσα απλώς να της γράψω ένα σημείωμα. Όμως, όπως οι περισσότεροι κοινοί άνθρωποι, η κυρία Τάπερ μπορούσε να διαβάσει μόνο αργά και με δυσκολία.

«Τον γραφικό χαρακτήρα!» προσπάθησα ξανά να της εξηγήσω.

«Δεν τον έχω ξαναδεί ποτέ. Θα τον θυμόμουν, έτσι δεν είναι, με τέτοια αγκαθωτά γράμματα που έχει...» Χειρονομώντας, εξέφρασε την ανησυχία και το σάστισμά της. «Νομίζω ότι με μπερδεύει με κάποιον άλλον».

«Ίσως», είπα γεμάτη αμφιβολία, καθώς το *Τάπερ* δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο όνομα. Αντιθέτως, δεν είχα γνωρίσει κανέναν άλλον Τάπερ. Όμως ήταν, φυσικά, το όνομα του προ πολλού μακαρίτη συζύγου της και ίσως να υπήρχαν μερικοί εν ζωή συγγενείς του στο Λονδίνο. «Είχε οικογένεια ο κύριος Τάπερ;»

«Ε;» Έβαλε τη σάλπιγγα στο αυτί της.

«Ο κύριος Τάπερ!» φώναξα μέσα της.

«Πέθανε στο Σκούταρι». Η κυρία Τάπερ έσφιξε τα χέρια γύρω της σαν να κρύωνε, αν και ήταν ένα ζεστό βράδυ του Μαΐου. «Σχεδόν τριάντα πέντε χρόνια πριν... και δε θα το ξεχάσω ποτέ. Φριχτό μέρος. Σαν την Κόλαση στη Γη».

Έγειρα πίσω στην καθόλου αναπαυτική καρέκλα μου, επιπλήττοντας τον εαυτό μου: Σκούταρι. Φυσικά. Το βρετανικό αρχηγείο στην Τουρκία κατά τη διάρκεια του Κριμαϊκού Πολέμου.

«Ο κύριος Τάπερ ήταν στον στρατό;» ρώτησα.

«Ε;»

Προκειμένου να απαλλάξω τους αγαπητούς μου αναγνώστες από άλλες τέτοιες επαναλήψεις, επιτρέψτε μου να εκθέσω με πιο άμεσο τρόπο την ιστορία που μου διηγήθηκε η κυρία Τάπερ κατά τη διάρκεια των επόμενων ωρών με τρόπο πολύ πιο μπερδεμένο, και δικαιολογημένα, αφού ο Κριμαϊκός Πόλεμος ήταν μία από τις πιο μπερδεμένες συγκρούσεις που ανέλαβε ποτέ να διεξαγάγει η ανθρώπινη ανοησία: απ' όλους τους απίθανους συμμαχούς, η Αγγλία και η Γαλλία του Ναπολέοντα ένωσαν τις δυνάμεις τους με την Οθωμανική Αυτοκρατορία, πράγμα ακόμη πιο απίθανο, ενάντια στον ετοιμοθάνατο γίγαντα που ήταν η Ρωσική Αυτοκρατορία. Έχοντας ως «δουλειά τους όχι να διερωτώνται γιατί, αλλά μόνο να το πράξουν ή να πεθάνουν», άντρες καταδικασμένοι ρίχνονταν μπροστά στα κανόνια για χάρη μιας ξεχασμένης από τον Θεό χερσονήσου στη Μαύρη Θάλασσα: την Κριμαία, όπου ζούσαν κυρίως ψείρες σε μέγεθος αράχνης, τεράστιοι και χοντροί ψύλλοι, αλλά και αρουραίοι τόσο μεγάλοι, που τα σκυλιά το έβαζαν στα πόδια όταν τους συναντούσαν.

Ο κύριος Τάπερ, ωστόσο (όπως μου εξήγησε η κυρία Τάπερ), είχε ταξιδέψει στην Κριμαία για δουλειά, όντας επιχειρηματίας που πουλούσε στους στρατιώτες αγαθά τα οποία οι δικοί τους κλέφτες προμηθευτές δεν τους προμήθευαν. Άδραξε την ευκαιρία και πήγε, παίρνοντας μαζί τη σύζυγό του χωρίς δεύτερη σκέψη. Ήταν και οι δύο πολύ νέοι. Έβλεπαν τις γυναίκες των αξιωματικών να συνοδεύουν τους συζύγους τους με άμαξες γεμάτες υπηρετές, ασημικά και λινά, λες και ο πηγεμός στον πόλεμο ήταν διακοπές. Πράγματι, γυναίκες συνόδευαν τους στρατούς κατά χιλιάδες, από ακόλουθες των στρατοπέδων μέχρι Αδελφές

του Ελέους, χωρίς να γνωρίζουν ότι οι περισσότερες από αυτές, όπως και οι άντρες, θα πέθαιναν.

Όχι στις μάχες, αλλά από ασθένειες.

«Κόλλησε κριμαϊκό πυρετό», μου εξήγησε η κυρία Τάπερ. «Ο Τόμας κειτόταν εκεί χωρίς να ξέρει τίποτα, με το αίμα να τρέχει από τα αυτιά του, τα μάτια του, το στόμα και τη μύτη του. Εγώ, προσπαθώντας να βοηθήσω, πλήρωσα μερικούς ντόπιους ζητιάνους να τον βάλουν σε μια άμαξα με βόδια, κι έτσι τον πήγα σε εκείνο το μεγάλο νοσοκομείο στο Σκούταρι, ξέρετε». Καθώς θυμόταν πόσο αφελής ήταν τότε, κούνησε το κεφάλι της. «Σκέφτηκα ότι ίσως οι γιατροί και οι νοσοκόμες εκεί θα μπορούσαν να τον κάνουν καλά. Κυκλοφορούσε η φήμη ότι διέθεταν νοσοκόμες που μόλις είχαν έρθει απ' την Αγγλία».

Όμως αυτές οι νοσοκόμες, όπως έμαθα αργότερα, υπάγονταν στις εντολές των στρατιωτικών χειρουργών, οι οποίοι τις έβλεπαν όχι μόνο ως γυναίκες που ανακατεύονταν σε αντρικές δουλειές, αλλά, ακόμη χειρότερα, ως κατασκόπους με πολιτικά, οι οποίες είχαν σταλεί για να χαλάσουν μια κατά τα άλλα καλή ιστορία με τις σαχλές ιδέες τους σχετικά με τη φροντίδα των κοινών στρατιωτών. Ο στρατός έθεσε πολλούς περιορισμούς σε αυτές τις ενοχλητικές γυναίκες. Χάριν ευπρέπειας, για παράδειγμα, οι γυναίκες δεν επιτρεπόταν να εισέρχονται στους θαλάμους τη νύχτα.

Κάθε πρωί, λοιπόν, έπρεπε να απομακρύνουν όσους είχαν πεθάνει από την προηγούμενη μέρα.

Συμπεριλαμβανομένου και του κυρίου Τάπερ.

«Τον συμμαζέψα λίγο, τον έραψα μέσα στην κουβέρτα του και τον έχωσαν στον ίδιο μεγάλο τάφο με άλλους τριά-

ντα που είχαν πεθάνει κατά τη διάρκεια της νύχτας», μου είπε η κυρία Τάπερ και συνέχισε εξηγώντας μου ότι, στο μεταξύ, τα υπάρχοντά της –τα αγαθά του συζύγου της, η σκηνή, τα υποζύγια και τα λοιπά– είχαν εξαφανιστεί, λάφυρα για τους κλέφτες του πολέμου. Μια και δεν είχε κανένα μέσο για να επιστρέψει στην Αγγλία, βρέθηκε μαζί με άλλους στις χαμηλότερες περιοχές της Κόλασης που ήταν το Σκούταρι. Κάτω από τους στρατώνες ή το νοσοκομείο εκτεινόταν ένας λαβύρινθος από υπόγεια, κι εκεί βρήκε καταφύγιο η κυρία Τάπερ μαζί με άλλες χήρες, ορφανά, σακάτηδες ηλικιωμένους αγρότες που τους είχαν εγκαταλείψει οι οικογένειές τους, και κάθε είδους ζητιάνους – μία εκ των οποίων ήταν πλέον και η ίδια.

«Κι εγώ δεν έχαιρα άκρας υγείας, εδώ που τα λέμε».

Όμως, αντί να μου πει περισσότερα σχετικά με αυτή την ενδιαφέρουσα δήλωση, η κυρία Τάπερ σηκώθηκε για να ανάψει μερικά κεριά. Ενόσω στεκόταν όρθια (καθόλου εύκολο εγχείρημα στην ηλικία της – Θεέ μου, πρέπει να ήταν πάνω από πενήντα!), άνοιξε ένα ξυλόγλυπτο κουτί που είχα προσέξει αρκετές φορές, το οποίο βρισκόταν στο μέσο του μπουφέ της. Από αυτό το κουτί έβγαλε μια ξεθωριασμένη φωτογραφία και την έφερε να τη δω.

«Εδώ είμαστε ο συγχωρεμένος ο Τάπερ κι εγώ την ημέρα του γάμου μας», δήλωσε καθώς παρατηρούσα δύο νέους ανθρώπους να ποζάρουν για τον φακό ντυμένους με τα παράλογα ρούχα που φορούσαν στα μέσα του αιώνα – εκείνος με ένα τεράστιο κρεμαστό παπιγιόν κι εκείνη με μια φούστα απλωμένη φαρδιά πλατιά πάνω σε στεφάνια και κρινολίνα, σαν αναποδογυρισμένο μπολ. Η αγαπητή μου σπιτονοικοκυρά αναπολούσε το παρελθόν κι έμοιαζε σχε-

δόν να έχει ξεχάσει το τρομακτικό γράμμα που την έκανε να μου μιλήσει για τη ζωή της.

Στρέφοντας ξανά την προσοχή της στην απειλητική επιστολή με το μαύρο μελάνι, φώναξα στη σάλπιγγά της: «Τι υποτίθεται ότι πρέπει να παραδώσετε; Ποιο μήνυμα; Σε ποιον;»

«Δεν ξέρω!» Ξανακάθισε και τύλιξε γύρω της τα κοκαλιάρικα χέρια της. «Το σκέφτηκα ξανά και ξανά και απλώς δεν ξέρω! Με όλα όσα πέρασα όταν έχασα το μωρό, μπορεί και να το ξέχασα».

Με κυρίευσε ένα παράξενο συναίσθημα, σχεδόν σαν ναυτία, κι έμεινα άφωνη. Αδυνατούσα να το φανταστώ... Η αγαπημένη μου σπιτονοικοκυρά, που τώρα περνούσε τον καιρό της βράζοντας μοςχαρίσιες ουρές και πλέκοντας μαξιλαροθήκες, είχε κάποτε ταξιδέψει σ' έναν τόπο γεμάτο βαρβαρότητα, είχε χάσει τον άντρα της, και μετά, καθώς... δεν έχαιρε άκρας υγείας...

Η κυρία Τάπερ πρέπει να είδε στο πρόσωπό μου την έκπληξη και τις δεκάδες ερωτήσεις που μου γεννήθηκαν.

«Γεννήθηκε νεκρό», μου εξήγησε, «πράγμα καθόλου περιεργό, αφού κόντευα να πεθάνω απ' την πείνα, τα ρούχα μου είχαν γίνει κουρέλια και δεν είχα κρεβάτι να ξαπλώσω μέσα σ' εκείνες τις σπηλιές, ούτε μπορούσα να κοιμηθώ, γιατί οι αρουραίοι θα μου έτρωγαν τα δάχτυλα». Με τα χέρια ακόμα τυλιγμένα γύρω της, άρχισε να κουνά το καμπουριασμένο σώμα της μπρος πίσω. «Ήταν διαβολεμένο μέρος. Οι άνθρωποι εκεί τρελαίνονταν. Ένας απ' αυτούς πήρε το μωρό μου και το πέταξε στη θάλασσα. Ήμουν σίγουρη ότι θα πέθαινα κι εγώ, και με βάραινε τέτοια θλίψη, που δε μ' ένοιαζε και πολύ».

«Πώς καταφέρατε να ξεφύγετε;» ψιθύρισα.

Και δε χρειάστηκε να φωνάξω στη σάλπιγγά της, γιατί κατάλαβε την ερώτησή μου άψογα, από το πρόσωπό μου, αν όχι από τα χείλη μου.

«Με βοήθησε εκείνη η Αγγλίδα νοσοκόμα», είπε. «Περίεργο, χρόνια είχα να τη θυμηθώ. Κι όμως εκείνη την εποχή ήταν πασίγνωστη. Η Κυρία με το Φανάρι, έτσι την αποκαλούσαν οι στρατιώτες. Φρόντιζε εκατοντάδες απ' αυτούς καθημερινά, σαν να ήταν μάνα τους. Το πώς ή γιατί βρήκε χρόνο να με λυπηθεί είναι θαύμα». Το υγρό βλέμμα της κυρίας Τάπερ έμοιαζε να μη βλέπει εμένα, αλλά κάποιο μακρινό μέρος από το παρελθόν. «Ίσως να άκουσε ότι εγώ δε δεχόμουν να...» Το κέρνιο γέρικο πρόσωπο της σπιτονοικοκυράς μου βάφτηκε κόκκινο. «Δε δεχόμουν να το κάνω, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ, όπως οι γυναίκες που ακολουθούσαν τα στρατόπεδα... Οι περισσότερες σ' εκείνα τα υπόγεια θα έκαναν τα πάντα για λίγο φαγητό και μερικές δεκάρες, και δεν τις κατηγορώ, αλλά εγώ δεν μπορούσα να το κάνω. Ίσως να ήταν αυτός ο λόγος. Όπως και να 'χει, μια μέρα ένα από τα σακατεμένα αγόρια που είχε υιοθετήσει με πήγε σ' εκείνη. Ήταν ψηλά, σε έναν γωνιακό πύργο, κι εγώ με το ζόρι ανέβαινα τις σκάλες. Πρέπει να βρίσκονταν καμιά εκατοστή άνθρωποι σε εκείνο το δωμάτιο, που φλυαρούσαν στα γαλλικά και τα σχετικά, που πηγαινοέρχονταν κρατώντας σφουγγάρια και επιδέσμους και κουμπιά για πουκάμισα και λεμόνια και βάμμα ιωδίου και πλεκτές ζακέτες και μπαλακλάβες και ένας Θεός ξέρει τι άλλο... είχε τη δική της αποθήκη εκεί μέσα».

«Πώς την έλεγαν;» μουρμουρίσα, προσπαθώντας να θυμηθώ – γιατί κι εγώ είχα ακούσει γι' αυτή την αξιόλογη Αγ-

γλίδα, αν και πρέπει να παραδεχτώ ότι οι γνώσεις μου για τον Κριμαϊκό Πόλεμο ήταν πολύ ελλιπείς – η εκπαίδευσή μου, η οποία βασιζόταν στη βιβλιοθήκη του πατέρα μου, είχε επικεντρωθεί στον Σωκράτη, στον Πλάτωνα, στον Αριστοτέλη και τα σχετικά.

«Εκείνη φρόντισε να με πλύνουν και να με ταΐσουν», είπε με δέος η κυρία Τάπερ, «και μου έδωσε ωραία ρούχα, καλύτερα απ' αυτά που φορούσα όταν παντρεύτηκα, και κανόνισε το αγώι μου προς το σπίτι και το πλήρωσε απ' την τσέπη της. Και ήταν τόσο συμπονετική, που καθόταν και μου μιλούσε, αν και δεν καταλάβαινα λέξη απ' όσα έλεγε. Ήμουν κουφή από τότε, όμως δεν είπα ποτέ τίποτα, γιατί ήλπιζα ότι θα μου περάσει, ότι ήταν απλώς εξαιτίας των πυροβολισμών εκεί στη Σεβαστούπολη, βλέπετε, όταν ο κύριος Τάπερ κι εγώ πηγαίναμε κονιάκ στους στρατιώτες, ενώ οι Ρωσίδες κυρίες κάθονταν στην κορυφή του λόφου με τα παρασόλια τους και τα καλάθια για πικνίκ και παρακολουθούσαν λες και επρόκειτο για παράσταση μουσικού θεάτρου».

Θεέ μου! Είχε πάει μέχρι και σε μάχες; Η μικροσκοπική, ηλικιωμένη σπιτονοικοκυρά μου;

Χωρίς να ξέρω τι να σκεφτώ ή πώς να οδηγήσω παρακάτω αυτή την ασυνάρτητη συνέντευξη, σήκωσα άλλη μια φορά το μυστηριώδες γράμμα που είχε έρθει με την αλληλογραφία της και της το έδειξα. «Κυρία Τάπερ», την παρακάλεσα να μου πει, «έχετε καμιά ιδέα...»

Εκείνη κούνησε έντονα το κεφάλι της. «Απλώς δεν ξέρω!» φώναξε. «Δε βγάζει νόημα. Δεν είχα καμιά αξία εκεί πέρα, ήμουν ένα τίποτα!»

Ένα πολύ γενναίο τίποτα, σκέφτηκα. Αλλά ακόμη κι έτσι,

ήταν απλώς μια γυναίκα που βρέθηκε τυχαία στον πόλεμο. Ποιος, στην ευχή, ήταν λοιπόν ο μυστηριώδης εχθρός της και τι ήθελε αυτός –γιατί αναμφισβήτητα ο άγριος γραφικός χαρακτήρας ανήκε σε άντρα–, τι ήθελε από εκείνη; Τώρα, τριάντα τέσσερα χρόνια αργότερα;

Η περιέργειά μου ενδεχομένως να μην ικανοποιούνταν ποτέ, ωστόσο ένιωθα πως ήταν καθήκον μου να τη βοηθήσω με αυτό το μυστηριώδες ζήτημα.

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΓΡΑΜΜΑ...

ΜΙΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΗ
ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΑ... ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΕΝΟΛΑ ΧΟΛΜΣ!

Οι μοναχικές μέρες της Ενόλα στο Λονδίνο παίρνουν τέλος όταν η αγαπημένη της σπιτονοικοκυρά, η κυρία Τάπερ, πέφτει θύμα απαγωγής! Καθώς η Ενόλα ψάχνει στοιχεία για να τη βρει, ανακαλύπτει ότι στην υπόθεση εμπλέκονται η Φλόρενς Νάτινγκεϊλ και ο ίδιος της ο αδελφός, ο Σέρλοκ Χολμς. Σύντομα η Ενόλα καταλήγει να πηδά από παράθυρα, να αποκρυπτογραφεί έναν μυστηριώδη κώδικα, να χρησιμοποιεί το κρυμμένο σιλέτο της – και δε θα πουχάσει ώσπου να επιστρέψει η δύστυχη κυρία Τάπερ ασφαλώς στο σπίτι της!

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΕΙΡΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:

Από 12 ετών

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-4566-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 25152